మంత్రగాడు

ఆ కొండలమీద విషపు పాములు జాస్తి. ఏటా అయిదారువేల మంది పాముకాటుతో చస్తూఉంటారు. అప్పుడప్పుడు కొందరు ఉద్రేకంగల కుర్రవాళ్ళు పాముల వేటకు బయలుదేరి సామాన్యంగా ఇళ్ళకు తిరిగిరారు.

ఆ ప్రాంతాల మంత్రాలువేసి పాముకాట్లు నయం చేసేవాళ్ళున్నారు గాని, నిజంగా పామువిషం శరీరంలో ప్రవేశించినతరవాత మంత్రం ఏమీ చెయ్యలేదు. అదృష్ట వశాత్తు నూటికి ఎనభై పాముకాట్లు గోరుగిచ్చులంటివి. అటు వంటి కాట్లమీద ఏ మంత్రమైనా అమోఘంగా పనిచేస్తుంది.

అర్జునుడు పద్దెనిమిది, పందొమ్మిదేళ్ళ కుర్రవాడు; అందగాడు; కష్టపడి పనిచేసేవాడు; చాలా పట్టుదల, న్యాయ బుద్ధి కలవాడు. వాడు పసివాడై ఉండగా వాడి అన్న పాము కాటుతో చచ్చిపోయినాడు. ఇటీవల వాడి తల్లిదండ్రులిద్దరూ నెలరోజులు తేడాగా పాములవాత పడ్డారు.

వాడికి మొదటినుంచీ పాములంటే ప్రీతి. ఎన్నడూ

వాటిజోలికి పోయిఎరగడు. తోటికుర్రాళ్ళు పాములవేటకు బయలుదేరుతుంటే ఏదోసాకుచెప్పి వాళ్ళవెంట వెళ్ళకుండా తప్పించుకునేవాడు. తను ఒంటరిగా వుండగా పాము కంట బడితే ఏమీ చేసేవాడుకాడు.

ఒకసారి అర్జునుడు నలుగురు స్నేహితులతో పొద్దూకేవేళకు ఇళ్ళకు తిరిగివస్తుండగా దారిలో ఒక బూడిద రంగు పాముపిల్ల-మూరెడు పొడుగుది-దారిపక్కన ఉన్న ఒక దుబ్బులోకిపోతూ కనిపించింది.

వెంటనే నలుగురు కుర్రాళ్ళూ దుబ్బును కమ్ముకుని కర్రలతో దుబ్బును నాలుగువేపులా అదిలించారు. పాము బయటికి రాగానే నాలుగు కర్రలూ నడుముమీద పడ్డై. అప్పుడా క్షుద్రప్రాణి తలఎత్తి నలుగురికేసి చూసింది. అది నలుగురి మొహాలూ గుర్తుంచుకుని దేవుడిదగ్గర వర్ణించటానికే ప్రయత్నిస్తున్నదో, “నేను మీకేం చేశాను? నా ప్రాణంతో మీకేం చేసుకుంటారు?” అని వాళ్ళని అడుగుతున్నదో అర్జునుడికి అర్థంకాలేదు. అది తనచిన్నకళ్ళతో ఒకరితరవాత ఒకర్నిచూసి ఏమీ అనకపోవటం చూస్తుంటే అర్జునుడి కడుపు తరుక్కుపోయింది. దాన్ని పూర్తిగాచంపక వినోదం చూస్తున్న కుర్రాళ్ళే విషసర్పాలో, వాళ్ళచేత నడుం విరగగొట్టించుకున్న ఆ క్షుద్రప్రాణే విషసర్పమో వాడి కర్థంకాలేదు. వాడు చప్పున ముందుకొచ్చి తనలావుపాటి కర్రతో దాని తల చితకపొడిచేశాడు.

ఇది జరిగిన మూడురోజులదాకా అర్జునుడికి ఆ

నీరెండలో అ పాముచూపే జ్ఞాపకంవచ్చి రొమ్ముల్లో బిగబట్టినట్టుండేది.

పాము మనిషిని చంపటంలోనూ, మనిషి పాముని చంపటంలోను తేడాఏమిటి; పాము మనిషినించి తప్పించుకు పోవటానికే ప్రయత్నిస్తుంది. మనిషి పామును చంపటానికే చూస్తుంటాడు. ఎట్లాగో చచ్చేమనిషి పాముకాటువల్ల చస్తే మాత్రమేం? మనిషిచేత పడకపోతే పాముకు చావులేదు. అది ఎన్నివందల ఏళ్ళన్నా బతుకుతుంది.

ఇటువంటి వేదాంతం అవలంబించిన అర్జునుడు తల్లి చావుతో పూర్తిగామారిపోయినాడు. పాములూ మనుష్యుల వంటి ప్రాణులే అనేతత్వం వాడికి తప్పుగా తోచింది. అవి మరోజాతి. కనకనే దేవుడు వాటికీ, మనుష్యులకూ వైరం పెట్టాడు. మనుష్యులూ, పాములూ ఒకరిప్రాణం ఒకరు తీసుకోవటానికి పుట్టారు. పాములు మాత్రమే మనుష్యులను చంపుతూ మనుష్యులు పాములజోలికి పోవటం మానితే ప్రపంచంలో మనుష్యులు లేకుండాపోయి పాములేమిగులుతై. అదీకాక తల్లిలేకపోవటం ఏమిటో పాముకేం తెలుసు? పాములు తమ తల్లులు చచ్చిపోతే వాటికోసం రాత్రిళ్ళు నిద్రపోకుండా ఏడవగలవా? అటువంటి తుచ్ఛ ప్రాణాలుంటేనేం పోతేనేం? ఈకొండలమీద ఒక్కపాము కూడా లేకుండా పోతే జీవితం ఎంత ఆనందంగా వుంటుంది. ప్రపంచం స్వర్గమైపోదూ?

ఆలోచించినకొద్దీ అర్జునుడికి పాముల్ని నిర్మూ

లించటం సాధ్యంగానే కనిపించింది. ఇది ఒక మనిషి జీవితం యావత్తూ ధారపొయ్యదగినపని. దీనికి తోడుకూడా అక్కర్లేదు. నలుగురుకలిసి చంపేది ఒక్కొక్కపామునే. అందులో ఎవడన్నా అజాగర్తమనిషి ఉంటే వాడికేమన్నా జరగ్గానే మిగిలినవాళ్ళందరికీ నిరుత్సాహం కలుగుతుంది. కనక ఈ పనికి తను స్వయంగా, ఒంటరిగా పూనుకోవాలి.

అర్జునుడు తన సొంతపన్లమీద విరక్తిపుట్టి ఉదయం లేచింది లగాయతూ పొద్దూకేవరకూ పాములవేట ప్రారంభించాడు. వాడు పాములమీద పట్టినపగ ఏపామూ ఎవడిమీదా పట్టిఉండదు. రోజుకు అధమం నాలుగైదు పాముల్నన్నా కొట్టంది ఇంటికొచ్చేవాడుకాదు. ఒక్కోరోజు పది పన్నెండు పాముల్నికూడా పొట్టన పెట్టుకునేవాడు. ఆరోజుకారోజు వాడికి పాములమీద పగ జాస్తి అయిందిగాని తగ్గలేదు.

చిత్రమేమిటంటే వాడీ పాములవేట మొదలుపెట్టిన తరవాత వాడికి పాములమీద ఎంత అసహ్యం ఏర్పడిందో మనుష్యులమీదా అంత అసహ్యం ఏర్పడింది. ప్రతిమనిషీ జానెడు బెత్తెడు పురుగుకు లోకువుగా కనిపించాడు. తను ఒక్కడే వాటికి నిజమైన మొగుడు. సరిగా తిండీ, పోషణా లేక తనకూ పిశాచపుమొహం పడుతున్నా తన జీవితమే వాడికి స్వర్ణజీవితం కానట్టూ, మిగిలిన మానవజీవితాలన్నీ వ్యర్థజీవితాలయినట్టూ తోచింది.

ఈ మనస్థితి జబ్బుతో కూడుకున్నదీ తాత్కాలికమైనదనీ అర్జునుడు కనిపెట్టలేదు.

ఆ మంత్రగాడు చాలా దూరదేశంనించి వస్తున్నాడు. వాడికీ ప్రాంతాలు కొత్త. వాడు ఉంటూవచ్చిన దేశంలో మంత్రగాళ్ళకు బతుకుతెరువు లేకుండా పోతున్నది. వాడు కేవలం మంత్రాలేకాక కొన్నికొన్ని మాయలుకూడా నేర్చినవాడుకావటంవల్ల అక్కడివాళ్ళు వాడిమీద కక్షకట్టి వాడికి చోటులేకుండా చెయ్యటానికి ఉపక్రమించారు. మంత్రగాడు బతకనేర్చినవాడుకనక పెందలాడే తనకూతురిని వెంటబెట్టుకుని మకాం ఎత్తాడు.

మంత్రగాడూ, వాడికూతురూ ఎన్నోవారాలు ప్రయాణం చేశారు. ఎన్నో ఊళ్ళూ, దేశాలూ, నదులూ, కొండలూ దాటారు. కాని వాళ్ళకి ఎక్కడ నిలిచిపోవటానికి మనస్కరించలేదు. ఆఖరుకు ఈ ప్రాంతపు కొండలమీదికి రాగానే మంత్రగాడి కూతురు ప్రాణం లేచివచ్చినట్టయింది. ఆమె ఉల్లాసానికి అక్కడి ప్రకృతి సౌందర్యమే కారణమో, లేక అప్పుడే ప్రారంభమవుతూన్న వసంతశోభే కారణమో తెలీదు. కాని మంత్రగాడు ఈ ప్రాంతాల కొంతకాలం ఉండిపోవడానికి తన మనస్సులో ఒక తాత్కాలిక తీర్మానం చేసుకున్నాడు.

ఒకనాటి మిట్టమధ్యాహ్నంవేళ తండ్రికూతుళ్ళిద్దరూ ఒక నీటి మడుగుదగ్గిర రొట్టెతిని నీళ్ళుతాగి చెట్లనీడన విశ్రమించారు. త్వరలోనే మంత్రగాడికి కాస్త కునుకుపట్టింది. వాడికూతురుమటుకు ఏమాత్రమూ అలసట తోచక సన్నగా పాడుకుంటూ రాళ్ళగుట్టలు ఎక్కిదిగటం మొదలుపెట్టింది.

అకస్మాత్తుగా పాట ఆపి ఆపిల్ల తనకళ్ళను తానే నమ్మలేనట్టు చూడసాగింది, అంతదూరాన ఒక పెద్ద బండ రాయి నీడలో ఒక కుర్రవాడు నిద్రపోతున్నట్టుపడివున్నాడు. ఆపిల్ల గబగబా రాళ్ళమీద గెంతుకుంటూ కుర్రవాణ్ణి సమీపించింది. దగ్గరనించిచూస్తే అతని నోటివెంట. నురుగు కనిపించింది అతని రొమ్ము నిశ్చలంగా వుంది. తాకిచూస్తే అతని శరీరం మంచుకుండమాదిరిగా ఉంది.

ఆపిల్ల అతన్ని భుజం పట్టుకుని కదిలించింది. ఆతని పెదిమల మధ్యగా మరికొంచెం నురుగువచ్చింది గాని ఇంకేమీ రాలేదు. అతని మొహంగాని, శరీరంగాని వివర్ణం కాలేదు.

అర్జునుడు కళ్ళుతెరచి చూసేటప్పటికి అతనికి ఒక గడ్డంవాడి మొహమూ, ఒక పడుచుపిల్ల మొహమూ కనిపించినై.

"ఏంజరిగింది? నేనెక్కడున్నాను? నన్ను పురుగు ముట్టింది" అన్నాడర్జునుడు.

"నీకేమీ ఫరవాలేదు, మానాన్న నిన్ను బతికించాడు" అన్నది మంత్రగాడి కూతురు.

"నీకేమీ ప్రాణభయంలేదు, మీ యిల్లెక్కడ?" అన్నాడు మంత్రగాడు.

"నాకిల్లూ వాకిలీ ఏమీలేదు. నాకెవరూ లేరు... మీ

రిద్దరూ నన్ను బతికించారా? నాకు ప్రాణదానం చేశారా? మీ ఋణం ఎట్లా తీర్చుకోగలను?" అన్నాడర్జునుడు.

మంత్రగాడి మొహాన ఆశాభంగం కనిపించింది.

"పోనీ ఈ ప్రాంతాల గొప్పవాళ్ళ నెవరినన్నా ఎరుగుదువా?" అన్నాడు మంత్రగాడు.

"గొప్పవాళ్ళెవరో నాకు తెలీదు. కాని ఇక్కడ అందర్నీ ఎరుగుదును. నాకు ప్రాణదానం చేసిన దేవుడవి, నీ ఋణం ఎట్లాతీర్చుకోను? ఈక్షణంలగాయతు నేను తీసివిడిచే ప్రతిశ్వాసా మీదే. నా ఒంట్లో ఉన్న శక్తిలో ప్రతిఅణువూ మీదే, నన్ను మీ యిష్టంవచ్చినట్టు ఆజ్ఞాపించండి" అన్నాడర్జునుడు.

మంత్రగాడాలోచించాడు. అంతకుపూర్వం తనవల్ల లాభాలు పొందామని నమ్మినవాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు గాని తనకింతగా కృతజ్ఞత కనపరిచినవాళ్ళెవరూ లేరు.

అర్జునుడు మంత్రగాడి కాళ్ళమీద పడ్డాడు. వాడికి ప్రపంచంలో ఈ మంత్రగాడుతప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరనిపించింది. చచ్చిపోయిన తన తల్లీ, తండ్రీ, తనచేత చచ్చిన పాములూ పూర్వజన్మకు చెందినవిగా తోచినై. వాడు మంత్రగాడివెంట ఉండటానికి సమ్మతించాడు.

మంత్రగాడు ఆ ప్రాంతాలనే బిచాణావేశాడు. అర్జునుడు తన కొత్తయజమానిని ఆ పరిసరాల పడిమైళ్ళ

లోపుగా వున్న ప్రతిమనిషికీ పరిచయం చేశాడు. మంత్ర గాడి మహాత్మ్యంలో అందరికీ విశ్వాసం కలిగింది. చచ్చి పోయిన అర్జునుణ్ణి మంత్రగాడు మరి బతికించలా?

అర్జునుడు మంత్రిగాడికి సకలోపచారాలు చేసేవాడు. ఇంటిపని యావత్తు చేసేవాడు. వంటచేసేవాడు, కట్టెలుకొట్టే వాడు, మందులు నూరేవాడు, ఒళ్లుపట్టేవాడు. ఈ చాకిరిలో తన శరీరం ఎంత హీనమవుతుంటే అర్జునుడి కంత ఆనం దంగా ఉండేది.

తన యజమాని మాయలను గురించి అర్జునుడుచాలా కాలం తెలుసుకోలేదు. మంత్రిగాడిమీద తనకు మొట్ట మొదటి సందేహం కలిగినప్పుడు దాన్ని చప్పున అణచు కున్నాడు. సందేహం రూఢి అయినతరువాత తన ప్రాణ దాతను విమర్శించడం తన ధర్మం కాదనుకున్నాడు.

క్రమంగా మంత్రగాడిలో ఉన్న మహాత్మ్యం యావత్తు మాయేనని తెలిసిపోయినప్పుడు అర్జునుడి కాశ్చర్యం కలి గింది. ఈ మాయలవాడు తనను చావునుంచి ఎట్లా తప్పిం చాడు. తనమీద పారిన మంత్రం ఇతరులు కొందరిమీద పారటం లేదెందుకు ?

ఈ మంత్రగాడిమీద ఆ ప్రాంతాలవాళ్ళ కింకా గురి తగ్గలేదు అక్కడి మంత్రగాళ్ళు కూడా ఈ మంత్రిగాడి కింకా దాసోహమంటున్నారు. దానికి కారణంమ రేమీలేదు. అక్కడి మంత్రిగాళ్ళు ఈ మంత్రగాడి మాదిరిగా మాయ లెరగరు ?

ఈ మాయలు సాధించటానికి మంత్రగాడు అర్జునుణ్ణి సాధనంగా వినియోగించసాగాడు. అర్జునుడి అంతరాత్మ ఆ పనులు చెయ్యటానికి ఎదురు తిరిగింది.

కాని, నేను చెయ్యననటానికి తనకేమి హక్కుంది ? తన ప్రాణమూ, శరీరమూ – సమస్తానికీ తన యజమానేగా అధిపతి ?...ఆమాట అని ఈ మంత్రగాడికోసం తన కయిన వాళ్ళందరిమీదా తను అత్యాచారం చెయ్యక ఎట్లా ?

ఈ సమస్య అర్జునుడికి తేలలేదు. కాని అర్జునుడు మంత్రగాడిమీద తిరుగుబాటు చెయ్యక వాడు చెప్పినదల్లా అమిత అయిష్టంగా చేస్తూ వచ్చాడు. ఇప్పుడు అర్జునుడు యజమానికి చేసే సేవ హృదయపూర్వకమైనది కాదు.

మొదట్లో మంత్రగాణ్ని దేవుడల్లే చూసిన జనం ఏకారణంచేతనో ఇప్పుడు వాడంటే దడుచుకుంటున్నారు. వాడికి కోసం తెప్పించినవాళ్ళ ఇల్లు కాలిపొయ్యేవి. వాళ్ళ పశువులు మాయమైపోయి, వాటి తాలూకు కళేబరాలు ఎక్కడో కనుపించేవి. అక్కడక్కడా మనుష్యులు ఆశ్చర్యకరమైన చావులు చస్తున్నట్టుకూడా ఒక పుకారు పుట్టింది.

అర్జునుడితో కూడా పూర్వపరిచితులు వెనకటంత చనువుగా మాటలాడటం లేదు. వాణ్ణి చూసి భయపడటు డల్లు కనిపిస్తున్నారు. ఒకరిద్దరు మంత్రగాడిని గురించి వాడితో చెప్పుకుని ఏడిచినప్పుడు అర్జునుడి గుండె ఆగిపోయింది.

తనమూలంగానే ఈ మంత్రగాడికీ ప్రదేశంలో స్థావ

రం చిక్కింది. వీణ్ణి అందరికీ పరిచయం చేసినవాడు తనే! వీడిప్పుడు ప్రజలమీద ప్రయోగిస్తున్న మహాశక్తికి మూలకారణం కూడా తనే. మహామారి వస్తే జనం ఎట్లా ఖిన్నులై పోతారో అట్లా వున్నారు మంత్రగాడిమూలాన ప్రజలు.

తనపునర్జన్మ ఇంతతుచ్ఛపుజన్మ అయిందేం? ఈ పరిస్థితుల్లో తనధర్మం ఏమిటి? తనను ఈసంఘం కోల్పోయింది. తను సాక్షాత్తు చచ్చిపోయినాడు. ఇప్పుడు బ్రతికున్న తను సంపూర్ణంగా మంత్రగాడి సొత్తు.

"నాతో ఏమీ చెప్పకండి. నేను వెనకటి అర్జునుడుగాను. మంత్రగాడే ప్రాణాధిదేవత, నా యజమాని. ఆయన మీద ఎటువంటి అపనిందలూ నా చెవిన పడరాదు" అని తనతో మాటలాడినవాళ్ళకు సమాధానం చెప్పాడర్జునుడు.

ఈలోపుగా అర్జునుడి జీవితంలో మరో ప్రతిబంధకం ఏర్పడ్డది. మంత్రగాడి కూతురు అర్జునుణ్ని మోహించింది. వాడి ప్రేమను ఆజ్ఞాపించింది, అర్జునుడు ఆ పిల్లను మోహించలేడు. కాని మంత్రగాడి ఆజ్ఞలు శిరసావహించినట్లే ఆమె శిరసావహించాడు.

ఆ పిల్ల ప్రణయం బహుచిత్రంగా ఉండేది. ఆమెకు అంతలో కోపం వచ్చేది. అంతలో జాలి కలిగేది, అంతలో కామోద్రేకం కలిగేది. అంతలోనే విరక్తి కలిగేది! ఆమె వాణ్ని ఆధారం చేసుకుని కామతృప్తి కలిగించుకున్నప్పుడైనా ఆమె మోహం పగమాదిరిగా ఉండేదిగాని ప్రేమ

మాదిరిగా ఉండేది కాదు. ఆమె తనను ఆలింగనం చేసుకున్నా, చెంపమీద కొట్టినా, తనతో గంటలకొద్ది మాట్లాడకుండా కూర్చున్నా. గంటలతరబడి తనతో సోది చెప్పినా అర్జునుడికి తేడా లేనట్టే ఉండేది. ఆమె వికారాలు అర్జునుడి ఆత్మలో ఎటువంటి చైతన్యమూ కలిగించలేక పోయేవి.

అదీకాక అర్జునుడి ప్రాణం ఆ పాములవాడి కూతురు ఆ గుడ్డిపిల్లమీద ఉంటూ వచ్చింది. దాన్ని వాడు చాలా పసితనం నుంచీ ఎరుగును. వాడి జన్మకు ప్రణయం అదే. అది పాపం, కళ్ళులేని పిల్ల. దాన్ని చూసినప్పుడు ఎవడి గుండె కాని కరగకుండా ఎట్లా ఉంటుంది? అది ఎవర్నీ ఒక పౌరుష మైన మాట అని ఎరగదు. దాని చెయ్యి పట్టుకుని చెట్ల మధ్యగ నడిపించటం కన్న ఆనందం ఏమిటో అర్జునుడు ఊహించలేకపోయినాడు. నువ్వు ముళ్ళకంచెల్లోకి తీసుకు పోయినా ఒప్పుకున్నదానికి నీకు దగ్గిర మనిషి ఎవరు? నువు తనకు ఎటువంటి ఆపదా కలక్కుండా కాపాడతానని మన స్ఫూర్తిగ నమ్మటంకంటె ఆడది నిన్నెట్లా ప్రేమించగలదు? నువ్వు వెళ్ళిపోతానంటే అది చేతివేళ్ళతో నీ మొహం తడివి, వర్ణించటానికి వీల్లేని విషాదకరమైన నవ్వొకటి నవ్వి మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావు అని అడిగితే నీ ప్రాణం ఎలా తటతట లాడుతుంది? ఏ మనిషికాని గుడ్డిపిల్లకోసం ప్రాణాలిచ్చినట్టు రెండు కళ్ళున్న మనిషికి ప్రాణం ఎలా ఇవ్వగలడు?

మంత్రిగాడి బానిసత్వం వల్ల తన ఆత్మకు గలిగే బాధకు గుడ్డిపిల్ల సావాసమే విరుగుడనిపించింది అర్జునుడికి.

మంత్రగాడికూతురు అర్జునుణ్ణి అనుమానించసాగింది. వాడు ఉన్నట్టుండి మాయమై జాములతరబడి కనిపించక, ఎక్కడినించో చాటంత మొహంతో ప్రత్యక్షమౌతాడు. వాడి మొహం అట్లా వికసించి వుండటంచూస్తే దానికి మండిపొయ్యేది. వాడి ఇష్టంలేకుండా వాడివల్ల తను ఆనందం పొందటమే ఆపిల్ల కెక్కువఇష్టం. వాడిమొహాన కొంచెంగా సంతోషచ్ఛాయ కనిపిస్తే దానికి వాడిమీద చెప్పరాని అసహ్యాం పుట్టేది.

వీడెక్కడికిపోయి ఏంచేస్తున్నదీ ఆరాతియ్యాలని మంత్రగాడి కూతురుకు బాగాపుట్టింది. అది త్వరలోనే గుడ్డి పిల్ల రహస్యం కాస్తా తెలుసుకున్నది.

"నువ్వు గుడ్డిపిల్లను చూడటానికి మళ్ళీవెళ్ళు చెబుతాను" అన్నది మంత్రగాడి కూతురు.

అర్జునుడు దానికేసి వింతగా చూసి జవాబివ్వలేదు.

"ఈసారి మళ్ళీ దానిదగ్గిరికి పోతావా?" అన్నది మంత్రగాడి కూతురు మళ్ళీ

"పోతాను. ఏంపోతే?"

"పోయి దానితో ఏంచేస్తావు?"

మాట్లాడుతాను. దాన్ని చెయ్యిపట్టుకునినడిపిస్తాను."

"నన్నిప్పుడు చెయ్యిపట్టుకుని నడిపించు."

మారుమాటాడకుండా అర్జునుడు దాన్ని చెయ్యి పట్టుకుని నడిపించసాగాడు. అది అంతలో బుద్ధి చలించి,

ఎంతో వికారం పుట్టించే ఆపేక్షతో "నన్నిట్లా నడిపిస్తుంటే నీకు చాల సంతోషంగా లేదూ?" అన్నది.

"లేదు" అన్నాడు అర్జునుడు సంగ్రహంగా.

మంత్రగాడికూతురు చర్రున కోపం తెచ్చుకుని "ఆ గుడ్డిముండను పట్టుకుంటే ఉండే ఆనందం నన్ను పట్టుకుంటే నీకెందుకు లేదు?" అని అడిగింది

"ఏమో నిన్ను పట్టుకు నడిపించడం అర్థం లేదు. నీకు కళ్ళున్నైగా!" అన్నాడు అర్జునుడు.

"నువ్వింక గుడ్డిదాన్ని చూడటానికి వీలు లేదు, అది నా ఆజ్ఞ. మా నాన్న నీ ప్రాణం రక్షించాడు నీ ప్రాణమూ శరీరమూ అన్నీ మావి!"

దాని నోటివెంట ఆమాట వింటుంటే అర్జునుడికి చెప్పరాని అసహ్యం వేసింది. అవన్నీ తను అందించిన ముక్కలే.

"ఆజ్ఞ అయితే ఏదన్నా పని చెయ్యమనాలి. ఏమీ చెయ్యవద్దనటం ఆజ్ఞ కాదు," అన్నాడు అర్జునుడు.

"ఆజ్ఞ?"

"కాదు."

"అయితే నువ్వు గుడ్డిదాని దగ్గిరికిపోయి సుఖంగా ఉండు, అని నన్ను ఆజ్ఞాపించమన్నావా?"

"నీతో వాదించి ఏం లాభం?"

"ఆం నీకళ్లెంత నెత్తికొచ్చినై. ఎటువంటి పాపిష్టి వేళ

నీశవం నా కంటబడ్డదో గాని, ఛీ, నీమొహం చూస్తేనే అన్నం వెళ్ళుకొస్తుంది. ఫో, నాయెదట్నించి” అని మంత్ర గాడి కూతురు ఈసడించుకున్నది.

తనకూతురు చెప్పిన చాడీలన్నీ విన్నమీదట మంత్ర గాడికి మహాకోపం వచ్చింది వాడు అర్జునుణ్ణి పట్టుకుని ఝూడించేశాడు.

“నేను నీ ప్రాణదానం చేశానని నీకింకా కృతజ్ఞత ఉన్నదనుకున్నాను. నీఅంత కృతఘ్నుణ్ణి నేనెక్కడా చూడ లేదు. నీకు నా విద్యలన్నీ చెప్పి నా అంతవాడిని చేద్దామను కున్నందుకు నాకూతుర్ని ధిక్కరించి మాటలాడతావా? ఇంత అహంకరించి మాటలాడటానికి నీ కూపిరి పోసిం దెవర్రా?” అని అడిగాడు మంత్రగాడు.

అర్జునుడి గెండెలవిసినై. కొంతకాలం బానిసత్వంలో ఉన్నమీదట వాడి మనోధార్ఢ్యం మట్టికొట్టుకుపోయింది. కాని వాడి అంతరాత్మ ఇంకా బొత్తిగా చచ్చిపోలేదు.

“మీరు నన్ను బ్రతికించినప్పుడు ప్రాణంకన్న ఎక్కు వయింది లేదనుకున్నాను. ఇప్పుడుచూస్తే అన్నీ ప్రాణం కన్న ఎక్కువగానే కనిపిస్తున్నై. నావాళ్ళు ... నన్ను చిన్నప్పు డెత్తుకుని ఆడించినవాళ్లు... నాకు రోగంవస్తే సేవ చేసినవాళ్ళు నా మూలంగా సుఖమంటే ఏమిటో మరిచి పోయినారు. ఇదేనా నాప్రాణంఘనత? నాప్రాణం రక్షించా మంటున్నారు. దానివల్ల నాకు బాధేగాని సుఖంకలగలేదు. నాప్రాణంతో మీ కేమన్నా ప్రయోజనముంటే ఈక్షణం

పుచ్చుకోండి. లేదా నన్ను ఆ రోజున కనికరించే ప్రాణం రక్షించారు గనక, అట్లాగే కనికరించి ఇప్పుడు నన్ను వెళ్ళిపోనివ్వండి. నేనెంత ప్రయత్నించి ఏంలాభం? మీారుణం ఎట్లాగూ తీర్చుకోలేను" అన్నాడర్జునుడు దైన్యంతో.

మంత్రగాడు చప్పున తన వైఖరిమార్చి "పిచ్చివాడా, నేను నిన్ను కనికరించకనా? నీమంచికోసమే చెబుతున్నాను. నువ్వు పొగరుగా ప్రవర్తిస్తున్నావని కోప్పడ్డానుగాని నీకు బాధ కలిగించటంకొటుకు నా ఉద్దేశ్యమూ? నువ్వెక్కడికీ పోనక్కరలేదు, నాదగ్గిరే వుండు" అన్నాడు. తెగేదాకా లాగటం మంచిదికాదని వాడెరుగును.

ఆరోజు సాయంకాలం మంత్రగాడి కూతురు తండ్రి ఏం బోధించాడో ఏమో, అర్జునుడితో చాల మంచిగా "నా మొహం ఎటువంటిదో నువ్వెరుగవుకదా! నువ్వు చచ్చినట్టు పడివుండటం చూచినప్పుడే నిన్ను మోహించాను" అన్నది.

ఆముక్కలు పదేపదే స్మరించుకుంటూ పడుకున్న అర్జునుడికి అర్ధరాత్రివేళ వాటి అంతరార్థం బోధపడింది. పాముకాటుకు తను వికారంగా అయిపోలేను. పాము విషం తన ఒంట్లో ప్రవేశించనేలేదు నిజంగా పామువిషంతో చచ్చినవాణ్ణి ఏ ఆడది మోహిస్తుంది? ... దొంగముండా కొడుకు. తనకు ప్రాణగానం చేసినట్టు నటిస్తున్నాడు. తను ఎటువంటి మాయలో చిక్కాడూ? ఈ మంత్రగాణ్ణి ఇక్కడ

ఉం చెయ్యటం తనవాళ్ళకెంత ఉపకారమనుకున్నాడూ? ఆ ఉపకారం ఎందుకు లభించలేదో తన కిప్పు డర్థమయింది.

ఇప్పుడు తన ధర్మం ఏదో అర్జునుడికి తెలిసివచ్చింది. తనవాళ్ళకి మంత్రగాడి పీడ వదిలించే బాధ్యత తనమీదే ఉంది...

అర్ధరాత్రివేళ "మాఁవా, మాఁవా" అనే పిలుపు వినిపించి పాములవాడు బయటికొచ్చి అర్జునుణ్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయినాడు.

"నువు నిన్నపొద్దున పట్టిన కోడెతాచొకసారి ఇయ్యి మాఁవా" అన్నా డర్జునుడు.

పాములవాడు అర్జునునివంక ఒకక్షణం ప్రశ్నార్థకంగా చూసి లోపలికిపోయి బుట్టతెచ్చి ఇచ్చాడు.

అర్జునుడు బుట్టచంకన పెట్టుకుని తిరిగి మంత్రగాడి ఇంటికివచ్చేశాడు. మంత్రగాడు గుర్రుపెట్టినిద్రపోతున్నాడు. అర్జునుడు చేతిలో ఉన్న బుట్ట ఎత్తుగా పట్టుకుని పైమూత మెల్లిగా తీసి పాముని అంత ఎత్తునుంచి మంత్రగాడి మెడ మీద పడేటట్టు జార్చి చప్పున బుట్ట దూరాన చెట్లలోకి విసిరేశాడు.

మరుక్షణం మంత్రగాడికి మెళుకువొచ్చింది. ఏం జరిగిందీ వాడు తెలుసుకునేలోపుగా పాము మెడమీదా, విదిలించబోతే చేతిమీదా కాట్లేసింది.

"పురుగు, పురుగు" అని గట్టిగా కేక వేశాడు అర్జునుడు కర్ర తీసుకుని పారిపోతున్న పాము వెంట పడి బాదుతూ.

"ఏమిటది?" అన్నాడు మంత్రగాడు.

"ఇంకానయం - కాటెయ్యలేదు!" అన్నాడు అర్జునుడు.

మంత్రగాడు ఖంగారుగా లేచి కూర్చుంటూ "కాటేసింది, కాటేసింది" అన్నాడు.

"కాటేస్తేమాత్రమేంలే! నువ్వు పాముకాటుకు చావవుగా! ఎంతఅదృష్టం" అన్నా డర్జునుడు పామును చంపేసి ఈడ్చిపారేస్తూ.

కాని మంత్రగాడిమొహం అంతలోనేవివర్ణమయింది. వాడు గిజగిజా తన్నుకోసాగాడు.

ఈ అలజడికి లేచివచ్చిన మంత్రగాడి కూతురు తండ్రిని చూసి లబలబ లాడసాగింది.

"అన్నీ తెలిసినవాడే అల్లాడిపోతున్నాడు. పురుగు ముట్టింది. ఖర్మచాలకపోస్తే ఇంతే - ఏ మంత్రాలూ అడ్డవు చూడు, పాపం ఎంత హైరాన పడుతున్నాడో... అయిపోయింది" అన్నా డర్జునుడు.

వాడు తన గొంతులో ఉన్న ఆనందాన్ని దాచటాని కేప్రయత్నమూ చెయ్యలేదు.

మంత్రగాడి కూతురు చర్రున ఎక్కణ్ణించో పొట్టి బాకు తీసి చెయ్యి పైకెత్తింది.

"ఆ! ఆ! అంత తొందర పనికిరాదు" అంటూ అర్జునుడు దాని చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"అట్లా పెనుగులాడకు, సుకుమారి ప్రాణానివి. తగలరానిచోట మొన తగిలితే తరవాత అనుకుని లాభం లేదు. కత్తివిడిచెయ్యి." అని అర్జునుడు హితం చెపుతున్నా వినక మంత్రగాడి కూతురు తన చెయ్యి చీరుకుపొయ్యేదాకా పెనగులాడింది.

అంతటితో ఆ ప్రాంతాల మంత్రగాడి పీడ అంతమయింది. గుడ్డిదాన్ని పెళ్ళిచేసుకుని అర్జునుడు సుఖంగా ఉన్నాడు.